

מסורת הש"ס

(א) מנחות עב; (ב) ע"ב, (ג) [בכתיב: מעשיה, וכן בספרות] (ד) [בכתיב: קדשי קדשים] (ה) [שנת קל, עירובין יז: ושי"ג, (ו) יומא לט, [מולין קלג], (ז) [בכתיב: רפ"ח: רבא, ויהי צימא], (ח) [י"ב: ויהי צימא] (ט) [בכתיב: רפ"ח: רבא, ויהי צימא] (י) [בכתיב: רפ"ח: רבא, ויהי צימא] (יא) [בכתיב: רפ"ח: רבא, ויהי צימא] (יב) [בכתיב: רפ"ח: רבא, ויהי צימא] (יג) [בכתיב: רפ"ח: רבא, ויהי צימא] (יד) [בכתיב: רפ"ח: רבא, ויהי צימא] (טו) [בכתיב: רפ"ח: רבא, ויהי צימא] (טז) [בכתיב: רפ"ח: רבא, ויהי צימא] (יז) [בכתיב: רפ"ח: רבא, ויהי צימא] (יח) [בכתיב: רפ"ח: רבא, ויהי צימא] (יט) [בכתיב: רפ"ח: רבא, ויהי צימא] (כ) [בכתיב: רפ"ח: רבא, ויהי צימא] (כא) [בכתיב: רפ"ח: רבא, ויהי צימא] (כב) [בכתיב: רפ"ח: רבא, ויהי צימא] (כג) [בכתיב: רפ"ח: רבא, ויהי צימא] (כד) [בכתיב: רפ"ח: רבא, ויהי צימא] (כה) [בכתיב: רפ"ח: רבא, ויהי צימא] (כו) [בכתיב: רפ"ח: רבא, ויהי צימא] (כז) [בכתיב: רפ"ח: רבא, ויהי צימא] (כח) [בכתיב: רפ"ח: רבא, ויהי צימא] (כט) [בכתיב: רפ"ח: רבא, ויהי צימא] (ל) [בכתיב: רפ"ח: רבא, ויהי צימא]

נמנו וגמרו. (א) למנין ורבו האומרים אינה מקודשת וצטלו המועטים וחזרו בהם וגמרו לומר אינה מקודשת: עדיין היא מחנוקת. לא עמדו למנין ולא חזר בו ר' יהודה: כוונתו ר' יוחנן מסתברא. דחזר בו ר' יהודה: שאין חולקין מנחות כנגד זבחים. כפי דמיון

האיש מקדש פרק שני קידושין

נג.

עין משפט
נר מצוה

קמנ א מ"י פ"י מהל' מעשה הקדשות הלכה נו: קמנ ב מ"י פ"י מהל' ופ"י מהל' ביאח מקדש הל' י"ג:

וסמך ליה אם ע"ל תודה. ואל"מ והא מוקמינן לה כר' יהודה ור' יהודה לא דריש סמוכים אלא במשנה תורה כדליתא דריש יבמות (דף ק"ז ע"ב) וי"ל דלאו סמוכים ממש דריש אלא וי"ו מוסף על ענין ראשון דכתיב (ויקרא ו) וזאת תורת זבח השלמים (א):

איש חולק ואפי' בעל מום. לאו מהכא נפקא אלא מקרא אחרניא דכתיב (ויקרא ו) כל זכר לרבות בעל מוס' ולא אלטרין לך דרשא דהכא אלא לומר לך שאין כהן קטן חולק ואפי' תס:

וקאמר דלית בה דין חלוקה כפ"ה פירוש שאינו יכול

ליטול ממונן אחר של חצירו כדמפרש בצרייתא אכל אין לפרש אין דין חלוקה כלל אפי' מנייה וציה להא אשכחן צכמה דוכתיב חלוקה גבי קדשים דתמן פרק שאל (שבת דף קמ"ט) מטילין חלשים בקדשים וצ"ע דפסקים (דף ק"ג) נמי הגיעני כפול וכיון דלית בה דין חלוקה אינו יכול לקדש צו אשה דהא צהא תליא:

מאי חולקין חושפין. כלומר לעולם אין צו דין חלוקה והאי חולקין חלקו המגיעו קאמר וכשאינו מגיע לו כי אם מעט חוטף חלק חצירו ואוכלו דקמתי סיפא מעשה צאה שחטף חלק חצירו ואל"מ כיון שדרכו לחטוף אמאי קרו לההוא חטוף טפי מאחרים וי"ל לפי שחטף חלק הגררן ממותו אכל האחרים לא היו חוטפין אלא מחלק הגנועין כשמוסקין ידיהם: איה

על תודה כשם שאין חולקין בקדשי קדשים כך אין חולקים בקדשים קלים איש איש חולק אפי' בעל מום ואין הקטן חולק ואפי' תם סתם ספרא מני ר' יהודה והוא קאמר דלית בה דין חלוקה כלל ש"מ אמר רבא וכתב מו לא תניא והתניא הצנועים מושכין את ידיהם והגררנים חולקים מאי חולקים חוטפים כדקתני סיפא מעשה באחד שחטף חלקו חברו והיו קוראין אותו בן חמצין עד יום מותו אמר רבה בר רב שילא מאי קראה אלהי פלטיני מיד רשע מבף מעול וחומץ רבה אמר מהכא למדו היטב דרשו משפט אשרו חמוץ: מעשר שני בין בשוגג בין במזיד לא קידש דברי ר' מאיר ר' יהודה אומר שוגג לא קידש מזיד קידש וכו': מנא הני מילי אמר רב אחא בריה דרבא משמיה דגמרא וכול מעשר הארץ מועד הארץ מפרי העץ לה' הוא קדש לה' הוא ולא לקדש בו אשה הרי תרומת מעשר דכתיב כן תרימו גם אתם תרומת ה' ותנן המקדש בתרומה דלא כתיב ביה לה' והרי חלה דכתיב בה שביעית דכתיב בה ויובל הוא קדש תהיה לכם ותנן המקדש בפירות והרי שביעית דכתיב בה ויובל הוא קדש תהיה לכם ותנן המקדש בפירות ראשית תבואתו ותנן המקדש בתרומה המקדשת הוא בישראל כתיב ולא

נמנו וגמרו המקדש בחלקו בין קדשי קדשים ובין קדשים קלים לא קידש ורב אמר עדיין היא מחלוקת אמר אביי בוותיה דר' יוחנן מסתברא דתניא מנין שאין חולקים מנחות כנגד זבחים ת"ל וכול מנחה אשר תאפה בתנור לכל בני אהרן תהיה יכול לא יחלקו מנחות כנגד זבחים שלא קמו תחתיהם בדלות אבל יחלקו מנחות כנגד עופות שהרי קמו תחתיהם בדלות ת"ל וכול נעשה במרחשת לכל בני אהרן תהיה יכול לא יחלקו מנחות כנגד עופות שהללו מיני דמים והללו מיני קמחים אבל יחלקו עופות כנגד זבחים שהללו והללו מיני דמים ת"ל יעל מחבת יכול לא יחלקו עופות כנגד זבחים שהללו מעשיהם ביד והללו מעשיהם בכלי אבל יחלקו מנחות כנגד מנחות שהללו והללו מעשיהם ביד ת"ל וכול מנחה בלולה בשמן לכל בני אהרן יכול לא יחלקו מחבת כנגד מרחשת ומרחשת כנגד מנחות כשם אבל יחלקו מחבת כנגד מרחשת ומרחשת כנגד מנחות כשם אי נמי מעשיהם רכים ת"ל וחרבה לכל בני אהרן תהיה יכול לא יחלקו בקדש הקדשים אבל יחלקו בקדשים קלים ת"ל איש כאחיו וסמך ליה צ"א על תודה כשם שאין חולקין בקדשי קדשים כך אין חולקים בקדשים קלים איש איש חולק אפי' בעל מום ואין הקטן חולק ואפי' תם סתם ספרא מני ר' יהודה והוא קאמר דלית בה דין חלוקה כלל ש"מ אמר רבא וכתב מו לא תניא והתניא הצנועים מושכין את ידיהם והגררנים חולקים מאי חולקים חוטפים כדקתני סיפא מעשה באחד שחטף חלקו חברו והיו קוראין אותו בן חמצין עד יום מותו אמר רבה בר רב שילא מאי קראה אלהי פלטיני מיד רשע מבף מעול וחומץ רבה אמר מהכא למדו היטב דרשו משפט אשרו חמוץ: מעשר שני בין בשוגג בין במזיד לא קידש דברי ר' מאיר ר' יהודה אומר שוגג לא קידש מזיד קידש וכו': מנא הני מילי אמר רב אחא בריה דרבא משמיה דגמרא וכול מעשר הארץ מועד הארץ מפרי העץ לה' הוא קדש לה' הוא ולא לקדש בו אשה הרי תרומת מעשר דכתיב כן תרימו גם אתם תרומת ה' ותנן המקדש בתרומה דלא כתיב ביה לה' והרי חלה דכתיב בה שביעית דכתיב בה ויובל הוא קדש תהיה לכם ותנן המקדש בפירות והרי שביעית דכתיב בה ויובל הוא קדש תהיה לכם ותנן המקדש בפירות ראשית תבואתו ותנן המקדש בתרומה המקדשת הוא בישראל כתיב ולא

דמני לניכתב כל מנחה לכל בני אהרן תהיה למה ליה לפרוש כל בני מנחות: ס"ל ועל מהצט וגו'. אם אינו ענין למנחות כנגד זבחים שאינן מינין מניה ענין לזבחים ועופות: יכול לא מיעט הכתוב אלא שלא יחלקו עופות כנגד זבחים והדין נותן שהעופות מעשיהן צד מליקה צלפון וזבחים מעשיהן כלי כספין: מהצט ומתחש. כלים היו כמקדש וכל המנחות הנקממות טעונות לוג שמן. ומחבת צפה ואינה עמוקה ומתוך שהיא רחבה וצפה הסולת מתפשט ש"כ וכו' והוא שורף את שמנה לפיכך מעשיהן קשים ומרחשת עמוקה ואין האור שורף את השמן לפי שצנצל צעזע החלות לפיכך מעשיהן רכים: אכל יחלקו מחבת כנגד מחבת. טול אתה חלקי מנחתך ראונו ואני אטול חלקך מנחתך שמעון: יכול לא יחלקו קרבן כנגד חצירו כדקשי קדשים כמו מנחה אכל יחלקו קרבן כנגד חצירו כדקשי קלים דלית להו זכייה בגוייהו ויכול למכור חלקו כקרבן זה כצביל זה: איש כאחיו. למעוטי קטן: אפי' בעל מום. שאף הם היו מתלעים צעזעים ומפשיטים ומנחתים ושוחטים: ספרא. תורת כהנים והא בתורת כהנים איתא אלמא לית בה דין שאר חלוקות צעזעו דמים ושמעין מיניה דלאו ממונו הוא אלא

הנהגות הב"ח

(א) רש"י ד"ה מנו וגמרו עמדו למנין:

מוסף רש"י

שאין חולקין מנחות כנגד זבחים. שלא יאמר הכהן לחצירו טול אתה זבחים ולמי מנחות (מנחות ע"ב): לכל בני אהרן. משמע טול איכלו ממה (שם ע"ג. מנחות). שלא יחלקו זה כנגד זה אלא כיון כולם יחלקו המנחות (מנחות ע"ג). שלא קמו. מנחות תחת זבחים, בדלות. דמי שמתחייב עולה או טמא אין מביא ממחה מנחה, אכל מביא שאין מביא ממה אלא דבלי דלית. שאלמך אם לא ממלא ידו וגו' עד ולקח שמי מוריס (מנחות ע"ג). שהרי קמו החתיונין בדלות. מנחות קמו תחת עופות דכתיב בחלקה ואם לא מחבי ירו לשמי מוריס (שם מנחות ע"ג). שמתחייב קיני ואין לו יכול להביא מנחה (מנחות ע"ג). אכל בני אהרן תהיה. כלל קהל קמי' (שם מנחות). ת"ל על מחבת. מביא דקדש דהא ממילא דינעל דמחבת כשאר מנחות ואם אינו ענין לה נכחו לנחשים ועופות (שם). מעשיהם ביד. מליקה כספין. מעשיהם (שם). כספין (מנחות ע"ג). יכול לא יחלקו בקדשי הקדשים. כיון טמא כנגד טמא ואש כנגד אש (שם מנחות). ולא מנחת מפשה כנגד מנחת (שם). מנחת סולתה. דינעל קדשי קדשים יין (מנחות ע"ג). אבל יחלקו בקדשים אכל יחלקו בקדשים (שם). כיון שלמים כנגד שלמים (שם). שלמים כנגד שלמים דהא לא גלי קרא אלא גבי מנחת מעול קדשי קדשים הוא (שם מנחות). וסמך ליה אם על תודה. דמקרא נרש לפניו ואימקוס קדשים קלים לקדשו קדשים למנחות לפניו חלקה (מנחות ע"ג). ואין קטן חולק. אכל ואלו חלקו אצו (שם).

מוסף תוספת

א. וגו' (ואם על תודה יקריבו. מוס' ט"ו. ועי' מהרש"ל).

תוס' ר"י חוקן

דגמרא. כך נקבעה בבית המדרש ושגורה בפי הרבשוליים.

תורה אור השלם

- 1. וכל מנחה אשר תאפה בתנור וכל נעשה במרחשת וכל מנחת לכהן במקריב אתה לו תהיה. ויקרא ו ט
- 2. וכל מנחה בלולה בשמן וירבה לכל בני אהרן תהיה איש איש באחיו. ויקרא ו ט
- 3. אם על תודה יקריבו וירבה על זבח התודה חלוקת מצות בלולה בשמן וירבה מצות משרים בשמן וסלת מירבה חלה בלולה בשמן. ויקרא ו יב
- 4. אלהי פלטיני מיד רשע מבף מעול וחומץ. תהלים ע"ד
- 5. למדו היטב דרשו משפט אשרו חמוץ שפטו יחום ריבו אלמנה: ישיעה ו יז
- 6. וכל מעשר הארץ מועד הארץ מפרי העץ לך הוא קדש לך. ויקרא כ ו
- 7. בן תרימו גם אתם תרומת ה' מעשרתים אשר תקחו מאת בני ישראל ותתנם מנפון את תרומת ה' לאהרן הכהן: במדבר יח כח
- 8. מקראשית גרסתיכם תתנו לך תרומה לדתיתכם: במדבר טו כא
- 9. כי יובל הוא קדש תקח לכם מן הישדה תאכלו את תבואתה: ויקרא כה כ
- 10. קדש ישראל לך ראשית תבואתה לך אכלו יאשמו רעה תבא אליהם יאם: יסמיהו ב ג